

תמונות של זיכרון #2

הדיל אבו ג'והר מלווה את המעבר של סלמא מהילדות אל האובדן... וממיטה למיטה.

טור מאת הדיל אבו ג'והר אוגוסט 30, 2018

מיטה שאינה דומה לי

סלמא רוקדת

סלמא מאוהבת

סלמא הקטנה אינה מודעת לאובדן

יודעת שיש לה חברות יפות

ואופניים מכוערים

שעם זאת אהובים עליה

סלמא גדלה

רואה את האובדן במו עיניה

עד שהריקוד כמעט מתפוגג מחייה

שירים מתחלפים

ציפורים שאהבה עוזבות

שנים חכתה להן עד שהשכילה להבין שלא תחזרנה

סלמא חולפת על פניי

מבלי לומר שלום

אחרי ששנתיים ישבתי מול עיניה!

והנה דומה לי כי סלמא הופכת לציפור

כדי לעזוב...

גם היא השתנתה לפני המעבר לציפור

פתאום הייתה קרובה לחתולים

אהבה לצפות בהם, לקרוא להם, להאכילם!

היא, שרבות הצהירה "שונאת חתולים",

היו לה הצהרות מחוץ לשגרה

בדידות זה רעל,

צרחה.

hadeel.jpg

על המעבר של סלמא ממיטה למיטה:

"הייתה מיטה זרה שהכילה מעט שלווה וילדות,

אבל אינה דומה לי

אינה דומה לתווי פני אמי

אין בי תחושת הרצון העז לשכב עליה שנית.

מיטה יפה, כבגדי סלמא הקטנה וצבעיהם החדשים

בתוך חדר יפה בפסגת הכרמל בסתיו האחרון.

אך מרוב געגועי אליה פתחתי צוהר של זיכרונות, לכן היה עליי לסבול את האבק שנדבק בין

החלון לבין ההצטברות של שחזור הנעדרים עמוק בתוכי".

סלמא ומכתבה האחרון לאביה המת:

"אני מתהפכת הרבה, אבא

חושבת על החיים והמוות השזורים יחד

על צמותי השזורות הארוכות

שאינני מבינה עד היום למה גזרתי אותן.

לעוף אל השמיים לא אומר שלא תפלי

איך האובדן מפקיע מאיתנו כל הדברים

אותם רצינו יום אחד בעוצמה?

מה באשר לשלווה המתקרבת לדממה

איך הבדיות כובשות את הגוף לפני הנפש

ומה באשר לנדודי-שינה?

"לחוטב לב של יונת בר"

משפט זה העסיקני מאז ומתמיד

איך המציאות מציאותית עד כדי כך?

אני מהרהרת וכוחתיי אפסו מלשלוח מכתב נוסף לסלמא.

פעם הצעצועים היו מפלט מדאגות

לעבר זיכרונות יפים

כמו הפסד במשחק "מחניים"

אך היום ההפסדים מאוד כבדים

והם גדלים איתנו,

בדיוק כמו שנות חיינו.

<http://tohumagazine.com/he/article/%D7%AA%D7%9E%D7%95%D7%A0%D7%95%D7%AA-%D7%A9%D7%9C-%D7%96%D7%99%D7%9B%D7%A8%D7%95%D7%9F-2>**Source URL:**

Links

[1] https://tohumagazine.com/sites/default/files/main/articles/hadeel_0.jpg